

Arrest

nr. 69 018 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

De oorzaak van uw problemen betreft de activiteiten van uw man, A.M. (...).

U bent met hem traditioneel getrouwd op 25 april 2009, enkele maanden voor zijn verdwijning. Uw man werkte tijdens de eerste oorlog voor de rebellen maar besloot om na de tweede oorlog voor de overheid te werken. Hij was commandant van een groep die de bergachtige districten controleerden. Meer informatie met betrekking tot zijn werk kon u niet geven. Uw man vertrok regelmatig op werkopdrachten. Dit betekent dat hij gedurende één tot drie weken naar deze gebieden trok om ze te controleren. Op 16 september 2009 vertrok uw man weer op dienstopdracht en vertelde u thuis te zitten en op hem te wachten. Dit was de laatste keer dat u uw man gezien of gehoord hebt.

Uw problemen zijn begonnen op 27 december 2009, om ongeveer 23u 's nachts toen twee mannen in burgerkledij uw appartement binnenvielen. U kende de identiteit van deze mannen niet, noch kon u vertellen voor welke dienst ze werkten maar u vermoedt dat zij voor de overheid werkten. De aanvallers waren ongewapend en stelden u vragen met betrekking tot uw man, A.M. (...). U vermoedt dat ze hem verdachten van hulp aan de rebellen terwijl hij voor de overheid werkte. Ook vermeldde de aanvallers uw moeder en broer, die in het verleden de rebellen gesteund hadden. Ze sloegen en duwden u. Na een telefoontje van hun overste, nam één van hen uw intern paspoort en verliet uw appartement. De andere man ging eveneens naar buiten om te roken. Hij sloot u op in uw appartement.

Vervolgens bent u, nadat u uw stapel documenten meegenomen had, uit uw appartement ontsnapt met een reservesleutel en naar uw nicht gegaan, die naast u woonde. U werd vervolgens overgebracht naar familie en keerde niet terug naar uw thuis.

Uw familie besloot dat u moest vertrekken uit Tsjetsjenië omwille van uw problemen en u stelde verder dat u niet in de Russische federatie kon verblijven omdat uw binnenlands paspoort afgenomen was. U zou zonder binnenlands paspoort geen werk kunnen vinden en geen verblijfsvergunning kunnen krijgen. Op 30 december 2009 bent u vervolgens vertrokken vanuit Grozny, zonder intern paspoort of enig internationaal paspoort, naar een adres dichtbij Moskou. U ging daarheen samen met uw neef in een auto. U kwam aan op 31 december 2009 en verbleef bij een kennis van uw oom. Tijdens uw verblijf regelde uw broer uw reis. U hebt geen documenten daarvan gezien en stelt enkel dat u betaald heeft en gefotografeerd werd.

Vervolgens bent u op 12 januari 2010 vertrokken, zonder documenten met een minibus richting Europa. U bent nergens een grenspost tegengekomen, noch bent u persoonlijk gecontroleerd geweest. U was niet in het bezit van enige reisdocumenten. Uiteindelijk bent u op 14 januari 2010 in Brussel aangekomen waarna u op dezelfde dag asiel aanvraagde.

Na uw aankomst in België heeft u nog herhaaldelijk contact gehad met uw nicht en uw vriendin. Uw nicht vertelde u dat op ongeveer 7 januari 2010 mannen naar haar thuis gegaan zijn en vragen gesteld hebben over u. Tijdens het gesprek heeft het kind van uw nicht een slag gekregen en is later gestorven ten gevolge van een zwelling in de hersenen. Uw nicht en haar gezin zijn vervolgens verhuisd uit schrik voor een nieuwe inval.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw rijbewijs en de vertaling hiervan, uw geboorteakte, uw werkboekje, uw studentenkaart, uw diploma hoger onderwijs, uw opleidingsinschrijving, uw studentenboekje en een persoonlijke brief. Verder legt u het paspoort van uw moeder neer, een medisch attest van haar en haar overlijdensakte. Op 30 juni 2011 kreeg het Commissariaat-generaal per fax nog een eigen verklaring betreffende uw traditioneel huwelijk, als mede de verklaringen van M.Z. (...) en M.P. (...), te samen met enkele foto's en kopieën van hun identiteitskaart, ter staving van uw asielrelaas."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u, wanneer u terugkeert naar Tsjetsjenië vermoord zal worden omdat uw man, die voor de overheid werkte en verdwenen is, ervan verdacht wordt deel uit te maken van de rebellen.

Verder verklaart u ook dat uw leven in gevaar is omdat u een levende getuige bent. U hebt de gezichten van uw aanvallers gezien tijdens de inval en dat zou u uw leven kunnen kosten.

Het Commissariaat-Generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze in twijfel getrokken wordt door uw gebrek aan documenten met betrekking tot uw man en tot uw huwelijk.

Zo heeft u verscheidene documenten bij die uw identiteit, dewelke overigens niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal, staven maar kan u geen enkel document voorleggen die de identiteit of het bestaan van uw man bewijzen. U verklaart geen documenten van uw man te bezitten omdat u vermoedt dat hij zijn paspoort en werkboekje bij zich had. (CGVS p.22) Uw nicht is nadien nog naar uw thuis geweest om documenten te verzamelen maar stelde vast dat er een huiszoeking geweest was en dat de documenten meegenomen waren. (CGVS p.21)

Ook wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd door het feit dat u geen enkel document heeft er staving van uw relatie en traditioneel huwelijk.

U verklaart niets te hebben dat uw relatie bewijst. Zo heeft u geen brieven van uw man, volgens u omdat brieven niet werden geschreven (CGVS p.21). Verder kan u geen enkele foto betreffende uw man tonen omdat u geen enkele foto had van u beiden samen.

U verklaart wel enkele foto's van hem te hebben maar die hebt u niet naar België meegebracht. Als verklaring voor dit feit stelt u dat u daar niet aan dacht toen u moest vluchten. (CGVS p. 8).

Het Commissariaat stelt zich hierbij ernstige vragen. Het mag immers verwacht worden van pasgehuwden dat zij toch enige herinnering aan hun echtgenoot met zich mee dragen, temeer als één van hen vlucht uit het land van oorsprong, terwijl de ander achterblijft.

Ook faalt u uw huwelijk met A.M. (...) te bewijzen. Het Commissariaat-generaal beseft dat een huwelijksakte bij een traditioneel huwelijk niet uitgegeven wordt, maar gehuwden hebben altijd de mogelijkheid om hun Mullah te contacteren en zo een huwelijksattest te bekomen.

Het Commissariaat-generaal heeft u uitdrukkelijk verzocht dit te doen teneinde de verklaringen omtrent uw huwelijk te bewijzen, waarna per fax een eigen verklaring betreffende uw traditioneel huwelijk ontvangen werd. Hierin stelt u dat u geprobeerd hebt een verklaring van uw Mullah, U.U. (...), te verkrijgen maar dat hij ondertussen gestorven is. Het Commissariaat-generaal aanvaardt een eigen verklaring niet als bewijs of aanwijzing aangezien zulke verklaring geen objectief bewijs van de beweerde feiten geeft.

Er wordt ook vastgesteld dat u in deze verklaring een andere naam opgeeft voor de Mullah in vergelijking met uw verklaring voor het Commissariaat-generaal. Toen vermeldde u als (voor)naam R. (...) (H. (...)) (CGVS,p.23).

Ook doet het feit dat de Mullah overleden is geen afbreuk aan uw plicht om uw huwelijk op andere manieren te bewijzen bijvoorbeeld met foto's, brieven of andere documenten.

Het Commissariaat-generaal kan dus onmogelijk de identiteit van uw man, als mede uw huwelijk, geloofwaardig achten door het onverschoonbaar en onverklaarbaar gebrek aan documenten.

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid op een ernstige wijze ondermijnd door uw manifest gebrek aan kennis met betrekking tot het werk van uw man, op basis waarvan u vervolgd wordt.

Over zijn werk kan u enkel vertellen dat hij bergachtige gebieden voor de overheid controleerde. U werd gevraagd voor welke dienst hij werkte, waarop u het antwoord schuldig bleef. Ook kon u niet zeggen waar hij werkte of in welk gebouw hij werkte. Daarenboven stelde u dat u nooit de naam van de dienst op zijn uniform gezien had omdat, als het er al op stond, u daar geen aandacht aan gaf. Uw taak was immers gewoon strijken en schoonmaken.

Verder verklaart u dit gebrek aan kennis door het feit dat u een Tsjetsjeense vrouw bent en dat het normaal is dat een Tsjetseense man aan zijn vrouw nooit iets vertelt. Uw man vertelde u dikwijls dat hoe minder u wist, hoe beter u zou slapen. (CGVS p. 18-19)

Uw verklaringen zijn voor het Commissariaat-generaal allerminst aanvaardbaar aangezien er van gehuwden in alle redelijkheid verwacht mag worden dat zij tenminste elementaire zaken betreffende hun job van elkaar weten. Zeker in uw geval mag die geëist worden sinds uw man een risicoberoep heeft. Hij werkt voor de overheid, als ex-rebel, in bergachtige en gevaarlijke gebieden dus kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u tenminste deze basisgegevens, zoals voor welke dienst hij werkt en waar hij gestationeerd is, kan opnoemen. Uw profiel, zijnde een hoog-opgeleide, volwassen vrouw die op latere leeftijd getrouwd is, draagt verder bij tot deze verwachting.

Ten derde dient vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze in twijfel getrokken wordt door uw houding die het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Het Commissariaat-generaal heeft zware bedenkingen bij uw houding naar aanleiding van de verdwijning van uw man.

Zo verklaart u tijdens het gehoor dat uw man normaal voor één tot maximum drie weken weg bleef wanneer hij op dienstopdracht vertrok. (CGVS p. 20) Toen hij op 16 september 2009 voor een laatste keer vertrok, vertelde hij u thuis te wachten tot hij terug was.

Wanneer hij echter na de gebruikelijke termijn niet terugkeerde maar enkele maanden achterbleef, ondernam u geen activiteiten om hem terug te vinden.

Eerst verklaart u geen contact met hem op te nemen, maar later verklaart u hem enkele keren gebeld en gesmsd te hebben. Toen u geen contact kreeg, vermoedde u dat hij op een onbereikbare plaats was. U contacteerde niemand om te ontdekken wat er met uw man gebeurd was. Ook niet zijn medewerkers, die u nochtans al enkele keren ontmoet had maar wiens telefoonnummers u niet had en met wie het contact enkel oppervlakkig was geweest. (CGVS p. 7, 20)

Verder vermoedt u dat uw man zich op dit moment in Georgië bevindt maar daar bent u niet zeker van. Ook heeft u geen enkele actie ondernomen om hier meer over te weten te komen want u heeft geen contact met zijn vrienden of familieleden. (CGVS p. 23)

U verklaart dat u geen acties ondernam omdat uw man vóór zijn vertrek zei dat u thuis moest blijven wachten tot hij terugkwam. U handelde naar zijn woorden omdat u zijn karakter kende en hem geloofde. (CGVS p.7 en 20)

Dit kan echter niet als aannemelijke verklaring voor uw houding aanvaard worden.

Het mag in alle redelijkheid verwacht worden van gehuwden dat zij willen weten waar hun wederhelft is wanneer deze niet terugkeert van het werk. Meer dan drie maanden thuis wachten, onzeker over het lot van uw echtgenoot en zonder op enige wijze te informeren naar hem, strookt niet met het gedrag dat een getrouwd persoon zou tentoonstellen.

Zelfs indien u zijn medewerkers maar oppervlakkig kende en hun telefoonnummers niet had, kan van u terecht verwacht worden dat u ten minste probeert hen te lokaliseren teneinde informatie over uw man te bekomen.

Ook stelt het Commissariaat vragen bij uw houding betreffende de huidige vermoedelijke verblijfplaats van uw man.

U denkt dat uw man zich in Georgië bevindt omdat hij ooit nog in Georgië verbleven heeft, maar u probeert op geen enkele wijze meer te weten te komen over deze vermoedelijke verblijfplaats.

Het feit dat u niet eens probeert om zulke informatie over uw man te bekomen, gaat in tegen het te verwachte gedrag van een getrouwde vrouw, wiens man verdwenen is. Zo zou men in alle redelijkheid mogen verwachten dat u de huidige verblijfplaats van uw man ten minste probeert te achterhalen om aldus weer in contact met hem te kunnen komen en hem zo mogelijk te vervoegen op zijn huidige verblijfplaats.

Hoewel u een vermoeden heeft dat hij zich in Georgië bevindt, relatief dichtbij Tsjetsjenië, verkiest u om dit niet verder uit te diepen en naar België te vertrekken.

Uw lakse en ongeïnteresseerde houding betreffende de verdwijning van uw man en zijn huidige verblijfplaats, trekken de geloofwaardigheid van uw relaas dus verder in twijfel.

Ten vierde merkt het Commissariaat-generaal op dat ook uw reisroute niet geloofwaardig is.

U beweert dat u eerst met de wagen van Grozny tot een plaats nabij Moskou bent gereden en enkele dagen later per minibus van Moskou naar België gereden bent. Dit alles zonder dat u reisdocumenten bij zich had.

U vertelde dat alles voor u geregeld werd tegen betaling en dat u zich verder nog liet fotograferen, waarschijnlijk voor documenten maar meer kan u daar niet over zeggen. U kan zich voorts slechts één specifiek moment herinneren waar de chauffeurs naar buiten gingen en iets zeiden maar opnieuw kan u daar niet meer over zeggen. U verklaart niet gecontroleerd geweest te zijn en u heeft geen grenspost opgemerkt of u gaf daar niet veel aandacht aan. (CGVS p. 12-13)

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook weinig aannemelijk dat u zelf gedurende de volledige reis geen enkele controle zou ondergaan hebben, en dat u bovendien evenmin iets kan vertellen over welke documenten er gebruikt werden.

Hieraan dient overigens nog toegevoegd te worden dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen.

Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegde uw asielaanvraag niet ondersteunen. Uw rijbewijs en de vertaling hiervan, uw geboorteakte, uw werkboekje, uw studentenkaart, uw diploma hoger onderwijs, uw opleidingsinschrijving, uw studentenboekje en een persoonlijke brief, attesteren samen met het paspoort van uw moeder, een medisch attest van haar en haar overlijdensakte, op voldoende wijze uw identiteit, afkomst en opleiding. Zoals hierboven vermeld, betwist het

Commissariaat-generaal dit niet. Uw gefaxte verklaring met betrekking tot uw traditioneel huwelijk geldt omwille van eerder genoemde redenen niet als objectief bewijs. De verklaringen van uw kennissen, M.Z. (...) en M.P.(...)betreffen het engagement van uw moeder in de jaren '90. Aangezien u slechts vermoedt dat dit engagement een bijkomend motief kan zijn voor uw problemen (CGVS,p.17), aangezien er geen objectieve aanwijzingen zijn dat het voormalig engagement van uw moeder (en broer) actueel problemen geeft, en aangezien de kern van uw asielrelaas niet geloofwaardig is bevonden, kan deze verklaring voorgaande conclusies niet wijzigen.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u als gevolg van de activiteiten van uw man zou hebben meegemaakt en dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 9 augustus 2011 een schending in van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); een schending van artikel 1 het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag); een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster voert aan dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over de aanvraag moeten oordelen.

De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook volgens verzoekster, een zekere "onderzoeksplicht".

Verzoekster haalt een theoretische uiteenzetting aan aangaande de bewijslast zoals uiteengezet in de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en citeert passages uit een nota over de bewijslast bij asielaanvragen, opgesteld door UNHCR ("Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims", 16 december 1998).

Verzoekster werpt op dat het feit dat zij geen tastbare bewijzen voorlegt niet als argument tegen haar gebruikt kan worden.

Zij benadrukt dat zij een poging ondernomen heeft om bijkomende bewijzen te bekomen. Zij merkt op dat haar nicht gaan kijken is in het appartement of ze nog bijkomende documenten kon vinden, maar dit niet het geval was. Bovendien heeft haar nicht de Mullah trachten te contacteren om een bewijs van het religieus huwelijk te bekomen, maar deze bleek overleden te zijn. Verzoekster stelt dat het feit dat zij de Mullah kende bij zijn roepnaam en niet bij zijn officiële naam, een zeer courante praktijk is in Tsjetsjenië en dit haar dus niet kan worden verweten.

Verzoekster laat gelden dat haar echtgenoot haar niet vertelde wat hij deed om haar te beschermen; hoe meer ze wist, hoe meer gevaar zij zou lopen.

Bovendien waren zijn bezigheden, aldus verzoekster, vertrouwelijke informatie.

Verzoekster merkt verder op dat zij niet alleen hoog opgeleid is, maar ook een moslimvrouw is die deel uitmaakt van een traditionele samenleving waar mannen thuis niet alles over hun werk vertellen.

De commissaris-generaal gebruikt bij de beoordeling volgens verzoekster enkel de “westerse hedendaagse” standaarden die niet noodzakelijk op haar van toepassing zijn.

Verzoekster stelt dat het argument dat zij pas op latere leeftijd gehuwd is, een absurde reden is om aan haar geloofwaardigheid te twijfelen.

Verzoekster betwist dat ze niet voldoende opzoeken zou hebben gedaan om te weten te komen waar haar man verbleef; zij belde hem en stuurde GSM-berichten, maar hij antwoordde nooit. Zij vroeg een oud-studente via haar partner, die van hetzelfde geboortedorp afkomstig is als haar man, na te gaan of hij zich daar misschien schuilhield, aldus verzoekster. Zij verklaart ook een kennis van haar moeder, die haar echtgenoot kende en naar Georgië zou reizen, te hebben gevraagd daar navraag te doen. Zij vroeg haar overbuurman, een militair, op informele manier na te gaan wat er met haar echtgenoot was gebeurd. Verzoekster stelt dat al deze pogingen echter zonder resultaat bleven en voegt er aan toe dat zij het te gevaarlijk achtte om officiële stappen te ondernemen om haar echtgenoot terug te vinden.

Verzoekster bevestigt dat zij naar Europa reisde zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort. Zij moest zich op bevel van de smokkelaar achteraan in een bestelwagen verstoppen; zij weet niet welke stappen hij heeft ondernomen om haar Europa binnen te brengen.

Volgens verzoekster kan dit haar niet worden verweten.

Verzoekster benadrukt dat zij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft verteld dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens waardoor de feiten van haar asielrelaas aannemelijk moeten worden aangenomen. Zij voegt er aan toe dat zij bovendien “in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht van de feiten die zij aanhaalt”.

Volgens verzoekster had de commissaris-generaal haar het voordeel van de twijfel kunnen geven.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen of minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekster vraagt daarnaast de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad merkt verder op dat artikel 52 van de vreemdelingenwet niet geschonden is, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.3. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing terecht stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas.

Vooreerst stelt de bestreden beslissing vast dat verzoekster geen enkel document heeft voorgelegd ter staving van haar relatie en traditioneel huwelijk;

“Zo heeft u geen brieven van uw man, volgens u omdat brieven niet werden geschreven (CGVS p.21). Verder kan u geen enkele foto betreffende uw man tonen omdat u geen enkele foto had van u beiden samen. U verklaart wel enkele foto's van hem te hebben maar die hebt u niet naar België meegebracht. Als verklaring voor dit feit stelt u dat u daar niet aan dacht toen u moest vluchten. (CGVS p. 8). Het Commissariaat stelt zich hierbij ernstige vragen. Het mag immers verwacht worden van pasgehuwden dat zij toch enige herinnering aan hun echtgenoot met zich mee dragen, temeer als één van hen vlucht uit het land van oorsprong, terwijl de ander achterblijft. Ook faalt u uw huwelijk met A.M. (...) te bewijzen. Het Commissariaat-generaal beseft dat een huwelijksakte bij een traditioneel huwelijk niet uitgegeven wordt, maar gehuwden hebben altijd de mogelijkheid om hun Mullah te contacteren en zo een huwelijksattest te bekomen. Het Commissariaat-generaal heeft u uitdrukkelijk verzocht dit te doen teneinde de verklaringen omtrent uw huwelijk te bewijzen, waarna per fax een eigen verklaring betreffende uw traditioneel huwelijk ontvangen werd. Hierin stelt u dat u geprobeerd hebt een verklaring van uw Mullah, U.U. (...), te verkrijgen maar dat hij ondertussen gestorven is. Het Commissariaat-generaal aanvaardt een eigen verklaring niet als bewijs of aanwijzing aangezien zulke verklaring geen objectief bewijs van de beweerde feiten geeft. Er wordt ook vastgesteld dat u in deze verklaring een andere naam opgeeft voor de Mullah in vergelijking met uw verklaring voor het Commissariaat-generaal. Toen vermeldde u als (voor)naam R. (...) (H. (...)) (CGVS,p.23). Ook doet het feit dat de Mullah overleden is geen afbreuk aan uw plicht om uw huwelijk op andere manieren te bewijzen bijvoorbeeld met foto's, brieven of andere documenten.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 6) aanvoert dat er een *“gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen”* bestaat, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

Waar verzoekster verder verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en passages citeert uit een nota opgesteld door UNHCR, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoeksters bewering in haar verzoekschrift dat zij een poging ondernomen heeft om bijkomende bewijzen te bekomen, is geen afdoend verweer.

Verzoekster toont in geen geval aan dat zij een ernstige poging heeft ondernomen om stavingstukken te verzamelen. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift louter tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar verklaring dat zij de Mullah enkel kende bij zijn roepnaam en niet bij zijn officiële naam en dat dit een courante praktijk is in Tsjetsjenië, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

De Raad schaart zich achter de vaststelling van de commissaris-generaal dat het totale gebrek aan bewijs, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas ondermijnt.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekster een manifest gebrek aan kennis heeft met betrekking tot het werk van haar man.

Zo kon verzoekster niet aangeven voor welke dienst haar man werkte, waar hij werkte of in welk gebouw. Verzoeksters opwerpingen in het verzoekschrift dat haar echtgenoot om haar te beschermen niet vertelde wat hij deed en het tevens vertrouwelijke informatie betrof, worden niet aangenomen. Zo zij als vrouw daaromtrent niet alles hoefde te weten, is haar totale onwetendheid compleet ongeloofwaardig.

Evenmin biedt verzoeksters opmerking dat zij deel uitmaakt van een traditionele samenleving die in geen geval kan worden vergeleken met "Westerse hedendaagse standaarden", een dienstig verweer.

De commissaris-generaal merkt in dit opzicht in zijn nota van 26 augustus 2011 terecht op dat daar de tewerkstelling van haar echtgenoot, een ex-rebel, bij de overheid en zijn verdwijning aan de basis liggen van het vertrek van verzoekster uit haar land van herkomst, van haar mag worden verwacht dat zij hieromtrent de nodige informatie kan verschaffen en op eenvoudige en elementaire vragen zoals voor welke dienst hij werkte en waar hij gestationeerd was, een concreet antwoord kon geven.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze aangeeft dat het profiel van verzoekster, zijnde een hoogopgeleide, volwassen vrouw die op latere leeftijd is getrouwd, bijdraagt tot het kunnen inlossen van deze verwachting.

Verder werd in de bestreden beslissing eveneens gewezen op de lakse en ongeïnteresseerde houding van verzoekster met betrekking tot de verdwijning van haar man en zijn huidige verblijfplaats.

Uit de verklaringen van verzoekster, afgelegd tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, blijkt dat zij, buiten een aantal telefoontjes en sms-berichten naar haar man, geen pogingen heeft ondernomen om hem terug te vinden (zie verhoorverslag van 20 juni 2011, p. 7-22-23):

Vraag: *"Ik begrijp dat uw man zei dat u moest wachten maar u bent nog maar enkele maanden getrouwd en plots hoort u drie maanden niets van hem. Ik begrijp niet dat u niets onderneemt om hem te vinden."*

Antwoord: *"Ik heb geprobeerd te bellen of te sms-en maar zijn gsm was af en ik vermoedde dat hij niet in een omgeving was waar hij bereikbaar was."*

Vraag: *"Dus dan heeft u toch geprobeerd hem te contacteren?"*

Antwoord: *"Ja, maar dit is een passieve manier om hem te vinden maar dat ik ergens naartoe ben geweest of over hem een vraag gesteld heb of acties ondernomen heb, is niet het geval."*

[...]

Vraag: *"Waarom zocht u niet meer informatie over zijn verblijf in Georgië?"*

Antwoord: *"Ik heb geen contact met zijn vrienden en met de mensen met wie hij ooit naar huis gekomen is, heb ik enkel goedendag gezegd en voor de rest niets meer."*

De Raad stelt vast dat bovenstaande verklaringen van verzoekster haaks staan op haar opwerpingen in haar verzoekschrift: verzoekster stelt aldaar dat zij een oud-studente die van hetzelfde geboortedorp afkomstig is als haar echtgenoot, vroeg na te gaan of hij zich daar misschien schuilhield; bovendien heeft zij een kennis van haar moeder die haar echtgenoot kende en naar Georgië zou reizen, gevraagd om daar navraag te doen en vroeg ze haar overbuurman, een militair, op informele manier na te gaan wat er met haar echtgenoot was gebeurd.

De Raad stelt vast dat dit louter post-factum verklaringen betreft, die geen steun vinden in het administratief dossier en die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om haar vastgestelde lakse houding te vergoelijken.

De Raad wijst er op dat van verzoekster redelijkerwijs kon worden verwacht dat zij veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over het lot van haar echtgenoot. De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar

voorgehouden vrees voor vervolging. Voornoemde post-factum verklaringen zijn niet bij machte om afbreuk te doen aan deze vaststelling.

Ten slotte besloot de commissaris-generaal terecht dat verzoeksters reisroute niet geloofwaardig is:

“U beweert dat u eerst met de wagen van Grozny tot een plaats nabij Moskou bent gereden en enkele dagen later per minibas van Moskou naar België gereden bent. Dit alles zonder dat u reisdocumenten bij zich had. U vertelde dat alles voor u geregeld werd tegen betaling en dat u zich verder nog liet fotograferen, waarschijnlijk voor documenten maar meer kan u daar niet over zeggen. U kan zich voorts slechts één specifiek moment herinneren waar de chauffeurs naar buiten gingen en iets zeiden maar opnieuw kan u daar niet meer over zeggen. U verklaart niet gecontroleerd geweest te zijn en u heeft geen grenspost opgemerkt of u gaf daar niet veel aandacht aan. (CGVS p. 12-13)

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u zelf gedurende de volledige reis geen enkele controle zou ondergaan hebben, en dat u bovendien evenmin iets kan vertellen over welke documenten er gebruikt werden. Hieraan dient overigens nog toegevoegd te worden dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Het louter herhalen van de asielmotieven en het tegenspreken van de commissaris-generaal is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Bovenstaande argumentering blijft bijgevolg staande.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig.

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 8) aangeeft dat de commissaris-generaal haar het voordeel van de twijfel had moeten toekennen, merkt de Raad op dat hiervoor de verklaringen van verzoekster *in zijn geheel* plausibel en geloofwaardig moeten zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, is dit in casu duidelijk niet het geval is, zodat verzoekster ook op dit punt niet kan worden bijgetreden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.7. Aan het asielrelaas van verzoekster wordt geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaarde de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE